

Hélène Swarth

IN HET PIJNBOSCH

De strenge pijnen rijzen rank en recht
In 't bleeke grijs vol blauwe hemelspletten.
Hier durft geen vogel zich tot zang vermeten,
Ik hoor alleen het kloppen van een specht.

'k Verzink in stilte, ik heb mijn naam vergeten.
Ik weet niet meer, was 't leven goed of slecht?
Het pleit des levens lijkt me al lang beslecht.
Van héel de wereld zal ik niets meer weten.

Het weeke mos, van vane naalden glad,
Verloomt mijn voet - 'k laat dorre twijgen kraken,
Beängst door 't zwijgen op mijn eenzaam pad.

Mijn hart klopt bang, 't is me of 'k een schreeuw moet slaken.
'k Herdenk nog éens de droomen, die ik had.
't Is ál voorbij - ik voel den dood genaken.

(Van Claudius)